

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2009. gada 25. novembrī*

Lieta T-376/07

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv M. Lumma [*M. Lumma*], J. Mēlers [*J. Möller*] un B. Kleins [*B. Klein*], pārstāvji,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv K. Gross [*K. Gross*] un B. Martenčuks [*B. Martenczuk*], pārstāvji,

atbildētāja,

par lūgumu atcelt Komisijas 2007. gada 18. jūlija Lēmumu C (2007) 3226 par rīkojumu sniegt informāciju attiecībā uz divām valsts atbalsta shēmām saistībā ar Komisijas

* Tiesvedības valoda — vācu.

2001. gada 12. janvāra Regulu (EK) Nr. 70/2001 par [EKL 87.] un [EKL 88.] panta piemērošanu, sniedzot valsts atbalstu maziem un vidējiem uzņēmumiem (OV L 10, 33. lpp.).

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši M. Preks [*M. Prek*]
(referents) un V. M. Čuke [*V. M. Ciucă*],

sekretāre T. Veilere [*T. Weiler*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 25. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

¹ Padomes 1998. gada 7. maija Regulas (EK) Nr. 994/98 par to, kā piemērot [EKL 87.] un [EKL 88.] pantu attiecībā uz dažu kategoriju valsts horizontālo atbalstu (OV L 142,

1. lpp.; turpmāk tekstā — “pamatregula”), 3. pantā ar nosaukumu “Pārredzamība [Pārskatāmība] un uzraudzība” ir paredzēts:

“1. Pieņemot regulas saskaņā ar 1. pantu, Komisija paredz dalībvalstīm sīki izstrādātus noteikumus, lai nodrošinātu pārredzamību [pārskatāmību] un uzraudzību attiecībā uz atbalstu, kas atbrīvots no paziņošanas saskaņā ar minētajām regulām. Šādi noteikumi jo īpaši ir prasības, kas noteiktas 2., 3. un 4. punktā.

2. Īstenojot saskaņā ar šādām regulām atbrīvotas atbalsta sistēmas [shēmas] vai individuālu atbalstu, kas piešķirts neatkarīgi no kādas sistēmas [shēmas], dalībvalstis nosūta Komisijai informācijas kopsavilkumus, lai publicētu *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*, attiecībā uz šādām atbalsta sistēmām [shēmām] vai šādu individuālu atbalstu, uz ko neattiecas atbrīvotas atbalsta sistēmas [shēmas].

3. Dalībvalstis dokumentē un apkopo visu informāciju par kategoriju atbrīvojumu piemērošanu. Ja Komisijas rīcībā ir informācija, kas rada šaubas par to, vai kādu atbrīvojuma regulu piemēro pareizi, dalībvalstis nosūta tai visu informāciju, ko Komisija uzskata par vajadzīgu, lai novērtētu, vai atbalsts atbilst attiecīgajai regulai.

4. Vismaz reizi gadā saskaņā ar īpašām Komisijas prasībām dalībvalstis nosūta tai ziņojumu, vēlams elektroniski, par kategoriju atbrīvojumu piemērošanu. Šos ziņojumus Komisija dara pieejamus visām dalībvalstīm. Padomdevēja komiteja, kas minēta 7. pantā, izskata un izvērtē minētos ziņojumus reizi gadā.”

² Komisijas 2001. gada 12. janvāra Regulas (EK) Nr. 70/2001 par [EKL 87.] un [EKL 88.] panta piemērošanu, sniedzot valsts atbalstu maziem un vidējiem

uzņēmumiem (OV L 10, 33. lpp.), šobrīd spēkā esošās redakcijas (turpmāk tekstā – “Regula par MVU atbrīvojumu”), kas pieņemta, pamatojoties uz pamatregulas 1. pantu, 20. apsvērumā ir paredzēts:

“Lai nodrošinātu caurskatāmību [pārskatāmību] un efektīvu uzraudzību saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 994/98 3. pantu, lietderīgi noteikt standarta veidlapu, kurā dalībvalstīm būtu jāsniedz Komisijai kopsavilkuma informācija vienmēr, kad saskaņā ar šo regulu īsteno atbalsta programmu [shēmu] vai piešķir individuālu atbalstu ārpus šādām programmām [shēmām], lai informāciju publicētu *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*. To pašu iemeslu dēļ lietderīgi izveidot noteikumus attiecībā uz uzskaiti, kas dalībvalstīm būtu jāveic par atbalstu, kas ar šo regulu ir atbrīvots. Ir lietderīgi, lai Komisija ikgadējiem ziņojumiem, ko dalībvalstis iesniedz Komisijai, noteiktu īpašas prasības, ieskaitot datorizētajai informācijai, ņemot vērā vajadzīgās tehnoloģijas plašo pieejamību.”

- 3 Regulas par MVU atbrīvojumu 9. pantā ar nosaukumu “Caurskatāmība [Pārskatāmība] un uzraudzība” 2. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis veic detalizētu uzskaiti par atbalsta programmām [shēmām], kas atbrīvotas ar šo regulu, par individuālu atbalstu, kas piešķirts saskaņā ar šīm programmām [shēmām], un individuālu atbalstu, kas atbrīvots ar šo regulu un piešķirts ārpus pastāvošajām atbalsta programmām [shēmām]. Šādi dati ir visa vajadzīgā informācija, lai konstatētu, ka izpildīti visi šajā regulā izklāstītie atbrīvošanas nosacījumi, ieskaitot informāciju par uzņēmējdarbības MVU statusu. Datus, kas attiecas uz individuālu atbalstu, dalībvalstis glabā 10 gadus, sākot no dienas, kad tas piešķirts, un attiecībā uz atbalsta programmu [shēmu] — 10 gadus, sākot no dienas, kad saskaņā ar šādu programmu [shēmu] piešķirts pēdējais individuālais atbalsts. Pēc rakstiska uzaicinājuma attiecīgā dalībvalsts sniedz Komisijai 20 darba dienu laikā vai tādā ilgākā laika posmā, kāds var būt noteikts uzaicinājumā, visu informāciju, kādu Komisija uzskata par vajadzīgu, lai novērtētu, vai šīs regulas noteikumi ir izpildīti.”

Prāvas priekšvēsture

- 4 Eiropas Kopienu Komisija divās 2006. gada 26. jūlijā nosūtītajās vēstulēs lūdza Vācijas Federatīvajai Republikai iesniegt tai informāciju saistībā ar divām valsts atbalsta shēmām — XS 24/2002 un XS 29/2002, lai pārbaudītu vai šīs shēmas ir saderīgas ar Regulu par MVU atbrīvojumu. Tostarp bija lūgts paziņot Komisijai to atbalsta saņēmēju sarakstu, kuriem saskaņā ar šīm shēmām 2005. gadā tika piešķirts atbalsts, kas pārsniedz EUR 200 000, kā arī informāciju, kas attiecas uz šī atbalsta saņēmējiem. Vācijas Federatīvā Republika uz šo lūgumu saistībā ar atbalsta shēmu XS 24/2002 atbildēja 2006. gada 24. augustā un saistībā ar atbalsta shēmu XS 29/2002 — 2006. gada 1. septembrī un 25. oktobrī.
- 5 Divās 2006. gada 30. oktobra vēstulēs attiecībā uz atbalsta shēmu XS 24/2002 un XS 29/2002 Komisija uzsvēra, ka tai šķiet, ka šīs shēmas atbilst Regulas par MVU atbrīvojumu normām. Vispirms atgādinot savu 2006. gada 26. jūlija vēstulēs pausto nolūku pārbaudīt ierobežota atbalsta pasākumu skaita saderību ar šo regulu, Komisija saistībā ar atbalsta shēmu XS 24/2002 un XS 29/2002 lūdza iesniegt informāciju, kas attiecas uz pieciem atbalsta saņēmējiem, kuri 2005. gadā saņēmuši vislielāko atbalstu.
- 6 Saistībā ar atbalsta shēmu XS 24/2002 Vācijas Federatīvā Republika ar vēstuli, kuru Komisija saņēma 2006. gada 10. novembrī, atteicās iesniegt Komisijai jaunu informāciju par minētajiem projektiem. 2006. gada 21. decembrī Komisija nosūtīja Vācijas Federatīvajai Republikai jaunu pieprasījumu sniegt informāciju un vēlāk — 2007. gada 9. februārī — atgādinājuma vēstuli. 2007. gada 18. aprīlī Vācijas Federatīvā Republika apstiprināja savu atteikumu sniegt pieprasīto informāciju.
- 7 Saistībā ar atbalsta shēmu XS 29/2002, ņemot vērā, ka Vācijas Federatīvā Republika nebija rakstiski atbildējusi uz Komisijas 2006. gada 30. oktobra vēstuli, Komisija tai

2006. gada 19. decembrī nosūtīja atgādinājuma vēstuli. 2007. gada 29. janvārī Vācijas Federatīvā Republika atteicās sniegt pieprasīto informāciju. 2007. gada 18. aprīlī šis atteikums tika apstiprināts.

- 8 2007. gada 18. jūlijā Komisija pieņēma Lēmumu C (2007) 3226, ar kuru tā lika Vācijas Federatīvajai Republikai iesniegt noteiktu informāciju par atbalsta shēmām XS 24/2002 un XS 29/2002 (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”).
- 9 2007. gada 30. augusta vēstulē Vācijas Federatīvā Republika iesniedza Komisijai pieprasīto informāciju, tajā pašā laikā uzturot savu viedokli, ka Komisijai nebija tiesību pieprasīt tai iesniegt šo informāciju, jo no Komisijas puses nepastāvēja šaubas par to, ka nav ievēroti Regulā par MVU atbrīvojumu paredzētie pienākumi.

Apstrīdētais lēmums

- 10 Apstrīdētā lēmuma 14.–25. punktā ar nosaukumu “Vispārīgas piezīmes” ir noteikts:

“14 Vācijas Federatīvās Republikas iesniegtā informācija, atbildot uz [2006. gada 26. jūlija] pieprasījumu sniegt informāciju, ir nepilnīga un neļauj Komisijai novērtēt iepriekš minēto atbalsta shēmu saderību ar [Regulu par MVU atbrīvojumu].

- 15 Vācijas Federatīvā Republika atsakās iesniegt informāciju saistībā ar individuāliem gadījumiem, kuros ir piemērotas attiecīgās atbalsta shēmas, pamatojoties uz to, ka

saskaņā ar [pamatregulas] 3. panta 3. punktu Komisijai, lai tā varētu nosūtīt dalībvalstīm informācijas pieprasījumu, jābūt konkrētām šaubām par to, vai pareizi tiek piemērota Regula par [MVU] atbrīvojumu.

- 16 Vācijas iestādes apgalvo, ka normas attiecībā uz pārskatāmību un uzraudzību, kas paredzētas Regulas par [MVU] atbrīvojumu 9. pantā un kas atļauj Komisijai pieprasīt visu informāciju, ko tā uzskata par nepieciešamu, lai novērtētu, vai ir izpildīti atbrīvošanas nosacījumi, nepiešķir Komisijai vispārējas kontroles tiesības, bet ierobežo šādas tiesības attiecībā uz gadījumiem, kuros pastāv šaubas.
- 17 Vācijas iestādes uzskata, ka Regulas par [MVU] atbrīvojumu 9. pants nepiešķir Komisijai nekādas citas pilnvaras, kā vien tās, kas tai izriet no [pamatregulas] 3. panta 3. punkta. Šī iemesla dēļ šaubas jāuzskata par Komisijas kontroles pilnvaras ierobežojošu faktoru.
- 18 Komisijas atbilde uz iepriekš minēto ir, ka kontroli nevar uzskatīt par pabeigtu, kamēr nav pārbaudīti vairāki individuālie atbalsta pasākumi, kas piešķirti, pamatojoties uz izvēlēto atbalsta shēmu.
- 19 Komisija piebilst, ka [pamatregulas] 3. panta 3. punkts nosaka tikai vispārējās minimālās prasības attiecībā uz pārskatāmību un uzraudzību, un līdz ar to Komisijas kontroles pilnvaras nav ierobežotas tikai attiecībā uz gadījumu, kad pastāv šaubas.
- 20 Komisijas pienākums pieņemt noteikumus, lai nodrošinātu uzraudzību saskaņā ar [pamat]regulas 3. panta 1. punktu, jāinterpretē, ņemot vērā šīs regulas preambulas

desmito apsvērumu, saskaņā ar kuru “Komisijai ir pienākums sadarbībā ar dalībvalstīm regulāri izskatīt pastāvošās atbalsta sistēmas [shēmas]”, kā to paredz EKL 88. panta 1. punkts.

- 21 Līdz ar to Regulas par [MVU] atbrīvojumu 9. pantu nevar uzskatīt par tādu, kas nav saskaņā ar [pamatregulu].
- 22 No tā izriet, ka, atsakoties iesniegt pieprasīto informāciju, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumu, kas tai paredzēts Regulas [par MVU atbrīvojumu] 9. pantā, kas ir balstīts uz [pamatregulas] 3. pantu un EKL 88. panta 1. punktu.
- 23 Jāatzīmē, ka Tiesa ir nospriedusi, ka Komisijai ir tiesības veikt aizsardzības pasākumus, lai uzturētu *status quo*, gadījumā, ja kādas dalībvalsts rīcības dēļ tiek deformēta vai apieta [EKL 87. un 88. pantā] paredzētā sistēma.
- 24 Regulas par [MVU] atbrīvojumu noteikumu attiecībā uz pārskatāmību un uzraudzību ievērošana ir būtisks nosacījums, lai atbalsts tiktu atbrīvots no paziņošanas pienākuma saskaņā ar EKL 88. panta 3. punktu. Šī iemesla dēļ Komisija, pastāvot šādiem apstākļiem, ne vienmēr ir spējīga izlemt, vai katrs atbalsta pasākums, kas piešķirts, pamatojoties uz šo atbalsta shēmu, atbilst visiem Regulā par [MVU] atbrīvojumu paredzētajiem nosacījumiem, kā paredzēts šīs regulas 3. panta 2. punkta a) apakšpunktā.
- 25 Līdz ar to Komisija ir nolēmusi nosūtīt Vācijas Federatīvajai Republikai rīkojumu, lai iegūtu informāciju, ko tā jau bija pieprasījusi saskaņā ar Regulas par

[MVU] atbrīvojumu 9. pantu. Pieprasītā informācija Komisijai jāiesniedz 20 dienu laikā.”

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

¹¹ Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 26. septembrī, Vācijas Federatīvā Republika cēla šo prasību.

¹² Vācijas Federatīvās Republikas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

¹³ Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- ¹⁴ Pamatojot savu prasību, Vācijas Federatīvā Republika ir izvirzījusi divus pamatus, pirmkārt, saistībā ar Komisijas kompetences pieņemt apstrīdēto lēmumu neesamību un, otrkārt, saistībā ar principa “non venire contra factum proprium” pārkāpumu.

Par pirmo pamatu saistībā ar iespējamo Komisijas kompetences neesamību

Lietas dalībnieku argumenti

- ¹⁵ Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka Komisijai nebija kompetences pieņemt apstrīdēto lēmumu, jo Regulas par MVU atbrīvojumu 9. panta 2. punkta ceturtais teikums, interpretējot to saskaņā ar pamatregulas 3. panta 3. punkta otro teikumu, nepiešķir tai pilnvaras pieprasīt iesniegt informāciju par atbalsta shēmām, uz kurām attiecas Regula par MVU atbrīvojumu, ja nepastāv apstākļi, kas rada šaubas par atbilstību šīs regulas nosacījumiem.
- ¹⁶ Regulas par MVU atbrīvojumu 9. panta 2. punkta ceturtais teikums šīs normas neprecizitātes dēļ jāinterpretē, ņemot vērā pamatregulas 3. panta 3. punkta otro teikumu. Vācijas Federatīvā Republika norāda, ka Regulas par MVU atbrīvojumu 9. panta 2. punkta ceturtajā teikumā ir tikai noteikts, ka Komisija var pieprasīt

attiecīgajai dalībvalstij informāciju, lai uzraudzītu to, kā tiek ievēroti atbrīvošanas nosacījumi. Tātad šī norma, aplūkojot to atsevišķi, neļauj secināt, vai informācijas pieprasījumu ir iespējams nosūtīt tikai gadījumā, ja pastāv šādu pieprasījumu pamatojošs iemesls, vai arī to var nosūtīt neatkarīgi no jebkādiem apstākļiem.

17 Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka pamatregulas 3. panta 3. punkta otrais teikums atļauj Komisijai pieprasīt dalībvalstij iesniegt informāciju tikai gadījumā, ja tās rīcībā ir fakti, kas ļauj apšaubīt regulās par atbrīvojumu noteikto nosacījumu izpildi.

18 Līdz ar to, ņemot vērā pamatregulas 3. panta 3. punkta otrā teikuma redakciju, rīcības brīvība, kas Komisijai piešķirta ar 9. panta 2. punkta ceturto teikumu, attiecas tikai uz iesniedzamās informācijas apjomu un nevis apstākļiem, kas pamato šādu informācijas pieprasījumu.

19 Turklāt Vācijas Federatīvā Republika, atsaucoties uz Regulas par MVU atbrīvojumu preambulas 20. apsvērumu, apgalvo, ka šīs regulas 9. panta mērķis nav vispārīgā veidā nodrošināt efektīvas uzraudzības īstenošanu, bet gan drīzāk nodrošināt tādu efektīvas uzraudzības īstenošanu, kas ir saskaņā ar pamatregulas 3. pantu. No tā izriet, ka Komisijas kontroles pilnvaru apjoms jānovērtē tikai pēc vienīgā faktiskā kritērija, kas ir minētās regulas 3. pants.

20 Komisija uzskata, ka šis pamats ir jānoraida.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 21 Vispirms ir jāatzīmē, ka Vācijas Federatīvās Republikas argumenti saistībā ar iespējamo Komisijas kompetences pieņemt apstrīdēto lēmumu neesamību nedz tiešā, nedz arī netiešā veidā nenorāda uz to, ka Regulas par MVU atbrīvojumu 9. panta 2. punkta ceturtais teikums ir nelikumīgs, jo tas nav saderīgs ar pamatregulas 3. panta 3. punkta otro teikumu, ko Vācijas Federatīvā Republika atzinusi arī tiesas sēdē un ko Pirmās instances tiesa ieprotokolējusi. Līdz ar to Vācijas Federatīvās Republikas argumentācija ir balstīta vienīgi uz Regulas par MVU atbrīvojumu 9. panta 2. punkta ceturta teikuma šķietami neviennozīmīgo raksturu un no tā izrietošo nepieciešamību, to interpretējot, ņemt vērā pamatregulu.
- 22 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru interpretējamais sekundāro Kopienas tiesību akts ir jāinterpretē pēc iespējas tā, lai tas būtu saderīgs ar Līguma noteikumiem. Īstenošanas regula, ja iespējams, ir jāinterpretē tā, lai tā būtu saderīga ar pamatregulas noteikumiem (Tiesas 1996. gada 10. septembra spriedums lietā C-61/94 Komisija/Vācija, *Recueil*, I-3989. lpp., 52. punkts, un 1993. gada 24. jūnija spriedums lietā C-90/92 *Dr. Trepper*, *Recueil*, I-3569. lpp., 11. punkts). Tomēr šī judikatūra neattiecas uz gadījumiem, kad īstenošanas regulas noteikuma jēga ir skaidra un nepārprotama, un tādēļ nekāda interpretācija nav nepieciešama.
- 23 Ir jākonstatē, ka Regulas par MVU atbrīvojumu 9. panta 2. punkta ceturta teikuma redakcija neietver nekādu neviennozīmīgu nozīmi. No tās skaidri izriet, ka Komisijai ir tiesības pieprasīt dalībvalstīm iesniegt visu informāciju, ko tā uzskata par nepieciešamu, lai tā varētu noteikt, vai Regulas par MVU atbrīvojumu nosacījumi ir izpildīti.

- 24 Līdz ar to no Regulas par MVU atbrīvojumu 9. panta 2. punkta ceturtā teikuma skaidrās un viennozīmīgās redakcijas nepārprotami izriet, ka saskaņā ar šo tiesību normu Komisijai ir tiesības pieprasīt dalībvalstīm iesniegt informāciju jebkādos apstākļos.
- 25 Vācijas Federatīvās Republikas atsauce uz Regulas par MVU atbrīvojumu 20. apsvērumu nevar būt par iemeslu, lai apšaubītu šo secinājumu. Faktiski no šī apsvēruma teksta ir redzams, ka tas nav pretrunā Regulas par MVU atbrīvojumu 9. panta 2. punkta ceturtajam teikumam, kas var būt pamats uzskatīt, ka šai normai ir neviennozīmīga nozīme. Šajā sakarā ir jānorāda, ka minētais apsvēruma neietver nekādu atsauci uz apstākļiem, pamatojoties uz kuriem Komisijai būtu tiesības pieprasīt dalībvalstij iesniegt informāciju par atbalsta shēmām, kurām ir piemērots atbrīvojums.
- 26 Līdz ar to no Regulas par MVU atbrīvojumu 9. panta 2. punkta ceturtās daļas skaidrā teksta izriet, ka, pirmkārt, šo normu interpretējot, nav jāņem vērā pamatregulas 3. panta 3. punkta otrais teikums, un, otrkārt, ka Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, nav pārsniegusi šajā normā paredzētās pilnvaras.
- 27 Pirmais pamats līdz ar to ir jānoraida, bez nepieciešamības izvērtēt pamatregulas 3. panta 3. punkta otrajā teikumā paredzēto Komisijas pilnvaru apjomu.

Par otro pamatu saistībā ar iespējamo “non venire contra factum proprium” principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 28 Vācijas Federatīvā Republika norāda, ka Komisija tiesību normu attiecībā uz valsts atbalstu reformas ietvaros ir publicējusi vairākus grozījumu priekšlikumus, no kā var secināt, ka tai nebija pilnvaru veikt kontroli, nepastāvot to pamatojošiem apstākļiem.
- 29 Pirmkārt, no Valsts atbalsta rīcības plāna 52. un 54. punkta, uz ko Komisija ir atsaukusies savās 2006. gada 26. jūlija vēstulēs, izriet, ka tā mērķis ir atļaut “Komisijai pārbaudīt atbalsta saderību, ja pastāv šaubas, vai ir saņemta sūdzība”.
- 30 Otrkārt, Vācijas Federatīvā Republika atsaucas uz priekšlikumu grozīt pamatregulu, kura mērķis ir piešķirt Komisijai iespēju veikt gadījuma pārbaudes, nepastāvot šaubu faktoram par regulas pareizu piemērošanu. No tā izriet, ka šobrīd spēkā esošie tiesību akti neparedz šādu iespēju.
- 31 Treškārt, šāds secinājums izriet arī no projekta vispārējo grupu atbrīvojuma regulai valsts atbalsta jomā, ko Komisija iesniegusi 2007. gadā (OV C 210, 14. lpp.). Vācijas

Federatīvā Republika atzīmē, ka Komisija ierosina ieviest jaunu 9. panta 7. punktu, kas noteiktu, ka tā “regulāri uzrauga atbalsta pasākumus, par kuriem tai ir paziņots saskaņā ar 1. punktu”.

- 32 Vācijas Federatīvā Republika no iepriekš minētā secina, ka Komisija ir pārkāpusi “non venire contra factum proprium” principu. Savā replikā tā piebilst, ka Komisija ir pārkāpusi tiesiskās palāvības aizsardzības principu, novirzoties no savas iepriekšējās pozīcijas. Tiesas sēdē tā arī atsaucas uz Komisijas praksi veikt pārbaudes tikai tādos gadījumos, kad pastāv šaubas par atbilstību Regulas par MVU atbrīvojumu noteikumiem.
- 33 Atbildot uz Komisijas apgalvojumu, ka “non venire contra factum proprium” princips nav uzskatāms par Kopienų tiesību principu, Vācijas Federatīvā Republika norāda, ka Kopienų tiesas vairākkārt ir atsaukušās uz šo “principu”. Tā arī atgādina, ka tas ir saturiski tuvs ne tikai tiesiskās palāvības aizsardzības principam, bet arī tiesiskās drošības principam.
- 34 Vācijas Federatīvā Republika turklāt atspēko Komisijas viedokli, saskaņā ar kuru šis pamats nav balstīts uz argumentiem, kas pierāda, ka pastāv tiesiskā palāvība.
- 35 Attiecībā uz Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru tiesiskās palāvības aizsardzības princips nav pārkāpts, jo Regulas par MVU atbrīvojumu 9. panta 2. punkta ceturtais teikums atļauj veikt kontroli, nepastāvot šaubām, Vācijas Federatīvā Republika atgādina

savu argumentu, ko tā izvirzījusi pirmā pamata ietvaros, saistībā ar šai normai piešķiramo nozīmi. Tā no iepriekš minētā secina, ka Komisijas prakses grozīšana tik tiešām ir tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpums.

³⁶ Saistībā ar Komisijas apgalvojumu, ka tās priekšlikuma pamatregulas grozījumiem mērķis bija tikai precizēt, ka tai ir tiesības veikt kontroli neatkarīgi no jebkādām šaubām, Vācijas Federatīvā Republika norāda, ka šis apgalvojums nav pārliecinošs. Būtībā tā apgalvo, ka šāda precizējuma nepieciešamība norāda uz to, ka Komisija neuzskata, ka pamatregulas 3. pants tai atļauj veikt šādu kontroli.

³⁷ Visbeidzot, saistībā ar Komisijas secinājumiem, kurus tā izdara, pamatojoties uz apstākli, ka tās projekts vispārējo grupu atbrīvojuma regulai valsts atbalsta jomā ir balstīts uz pamatregulu, Vācijas Federatīvā Republika būtībā uzskata, ka šo secinājumu pamatā ir nepareiza pamatregulas interpretācija.

³⁸ Komisija lūdz šo pamatu noraidīt.

Pirmās instances tiesas vērtējums

³⁹ Šī pamata ietvaros Vācijas Federatīvā Republika būtībā apgalvo, ka Komisija pati ir interpretējusi Regulas par MVU atbrīvojumu 9. panta 2. punkta ceturto teikumu tādā

veidā, ka tas neparedz Komisijai tiesības veikt kontroli, nepastāvot šaubām par noteikto nosacījumu ievērošanu, kas arī ir redzams no tās lēmumu pieņemšanas prakses. Tātad tai nav tiesību atkāpties no šīs interpretācijas. Faktiski tieši to var secināt no tās apgalvojumiem saistībā ar “non venire contra factum proprium” principa pārkāpumu, un vēlāk, replikas ietvaros, no tās apgalvojumiem saistībā ar tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu.

40 Šis arguments nav pārliecinošs. Faktiski, ņemot vērā Regulas par MVU atbrīvojumu 9. panta 2. punkta ceturrtā teikuma skaidri formulētos noteikumus, Vācijas Federatīvajai Republikai nevarēja rasties nekādas šaubas par Komisijas pilnvaru precīzo apjomu šīs tiesību normas ietvaros. Līdz ar to tā nevar atsaukties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu, lai ierobežotu šajā tiesību normā paredzēto Komisijas pilnvaru apjomu.

41 Katrā ziņā dažādie Vācijas Federatīvās Republikas izvirzītie faktori nerada tiesisko paļāvību attiecībā uz veidu, kādā Komisija plāno realizēt savas pilnvaras saskaņā ar Regulas par MVU atbrīvojumu 9. panta 2. punkta ceturto teikumu.

42 Pirmkārt, saistībā ar Vācijas Federatīvās Republikas tiesas sēdē izvirzītajiem argumentiem attiecībā uz periodā starp Regulas par MVU atbrīvojumu spēkā stāšanos un informācijas pieprasījumiem Komisijas īstenoto praksi veikt kontroli tikai gadījumos, kad pastāv šaubas par atbilstību minētajai regulai, kas ir apstrīdētā lēmuma pamatā, jāatzīmē, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru [attiecīgajām personām] nav tiesiska pamata paļauties uz to, ka pastāvošā situācija saglabāsies, jo Komisija to var

mainīt atbilstoši tai piešķirtajai rīcības brīvībai (šajā sakarā un pēc analogijas skat. Tiesas 2005. gada 28. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 171. punkts* un tajā minētā judikatūra).

43 Otrkārt, Vācijas Federatīvā Republika atsauca uz faktu, ka Komisija savā rīcības plānā valsts atbalsta jomā 52. punktā ir ierakstījusi, ka “dalībvalstīm būtu aktīvāk jāiesaistās, lai nodrošinātu, ka atbrīvojuma nosacījumi ir pilnībā ievēroti un ka vajadzīgā informācija tiek uzglabāta [...], lai Komisija varētu pārbaudīt atbalsta saderību, ja rodas šaubas vai ja iesniegta sūdzība”. Tomēr, kā Vācijas Federatīvā Republika pati atzīst, šis fragments ir jāskata kopā ar šī paša plāna 54. punktu, kurā Komisija uzsver, ka tā pastiprinās savu uzraudzību. Līdz ar to šo divu punktu skatīšana kopā neparāda nekādu Komisijas gribas precīzu izpausmi ierobežot tās kontroles pilnvaru veikšanu saistībā ar atbilstību Regulai par MVU atbrīvojumu noteikumiem tikai attiecībā uz gadījumiem, kad pastāv šaubas.

44 Treškārt, fakts, ka Komisija savā projektā vispārējo grupu atbrīvojuma regulai valsts atbalsta jomā savas pilnvaras attiecībā uz atbrīvojumu atbalsta jomā kontroli ir definējusi citādāk, neietekmē Regulas par MVU atbrīvojumu 9. panta 2. punkta ceturrtā teikuma skaidro nozīmi, kas ir vienīgā tiesību norma, kas piemērojama šīs lietas apstākļiem.

45 Ceturtkārt, saistībā ar apstākli, ka Komisijas priekšlikums pamatregulas grozījumiem ir izstrādāts, lai piešķirtu tai pilnvaras veikt gadījuma pārbaudes saskaņā ar šo regulu, ir jānorāda, ka minētais priekšlikums attiecas uz pamatregulas 3. panta 3. punkta otrā teikuma interpretāciju un tāpēc tas nav ņemams vērā. Būtībā, tā kā iebildumi par

Regulas par MVU atbrīvojumu 9. panta 2. punkta ceturtā teikuma nelikumību nav celti un ņemot vērā tā skaidros noteikumus, 3. panta 3. punkta otrā teikuma nozīmei nav ietekmes uz šīs lietas iznākumu.

- 46 Tādējādi otrais prasītājas izvirzītais pamats ir jānoraida, un līdz ar to ir jānoraida arī prasība kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 47 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Vācijas Federatīvajai Republikai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Vācijas Federatīvā Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Vilaras

Prek

Ciucă

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2009. gada 25. novembrī.

[Paraksti]